

22130215

UKRAINIAN A: LITERATURE – STANDARD LEVEL – PAPER 1
UKRAINIEN A : LITTÉRATURE – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
UCRANIANO A: LITERATURA – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Wednesday 8 May 2013 (morning)
Mercredi 8 mai 2013 (matin)
Miércoles 8 de mayo de 2013 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a guided literary analysis on one passage only. In your answer you must address both of the guiding questions provided.
- The maximum mark for this examination paper is *[20 marks]*.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez une analyse littéraire dirigée d'un seul des passages. Les deux questions d'orientation fournies doivent être traitées dans votre réponse.
- Le nombre maximum de points pour cette épreuve d'examen est *[20 points]*.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un análisis literario guiado sobre un solo pasaje. Debe abordar las dos preguntas de orientación en su respuesta.
- La puntuación máxima para esta prueba de examen es *[20 puntos]*.

Зробіть літературний аналіз лише **одного** із нижчеподаних текстів. У вашому творі ви повинні дати відповідь на обидва запитання, наведені нижче.

1.

Провінційний поїзд впливав, мов байдак, у море хлібів. Безкрай обріїв обважнів від незмірної туги далечини, в цій прозорості, в цій нескінченності, мов кат лютого літа, була незвична тривога. Тривога кінецьсвітнього. Але цю рокованість відчув я далеко пізніше. Я хмелів рідною землею. Я читав подумки й вголос написи на станціях –

5 Звенигород, Товсте, Дзвиняч – і я чув, як моє серце починало дзвеніти дедалі все тоскніше, все швидше у звучанні цих назв, іноді кострубато-репаних, іноді ніжно-суремних, неначе ремінісценція давно загинулих лицарських віків. Я був на рідній землі. І, відганяючи від себе всі інші думки, я хотів застигнути під цією синявою неба, мов чорнокрилець-орел, розпростираючи крила, я хотів майоріти соняшником біля похиленого тину,

10 я хотів скам'яніти придорожним каменем, кам'яною бабою, щоб вітри, щоб пилюка, щоб гуд копит золотопанцерної кінноти оббивались об мене, а я – непорушний, мовчазний свідок – відводив удень і вночі мертвими очима це мигтіння частинок, речей, людей і подій. Так мало було потрібно тоді – з запахом цих піль, спогадом дитинства, наче сном, що розкрив голубіючі, мерехтливі чертоги казкових споруд і в'яже, снує золотисті ниті

15 чудернацьких тканин, легких, як недійсність, як чиста мрія.

Українська Кастілія було це Поділля. На небокраї тихі, синіючі зариси далеких узгір'їв, поблизу грайморе пшениць, балки із садками, що кучерями збігають униз, вижарені луки, луки з жовтогарячою травою й над усім – сонце, жевріючий, оранжевий лямпійон, так і завислий просто безшумної зеленяви, просто вмліваючих плес.

20 Я приїхав з одного кінця світу в другий, і раптовність цієї зміни, несподівана зустріч з красвидом і людьми, що ввижались досі в снах, незв'язких і імлістих, не давала змоги повернутись до давньої мені питоменної рівноваги. Я їхав, широко відкривши очі, вглинаючи в себе скравки розмов, фільмову бинду облич, запашність житнього хліба, що його їли подорожні, я звикав спроквола до їхньої гаданої сонної байдужості,

25 під якою крився приборканий темперамент півдня. Я студіював наново цю расу щелеп'ястих, ширококостих, качоносих людей, їхні звички, їхню ліниву, знеохочену мову, й їхні чоботи відтискали мені ноги, їхні клунки звалювались мені на плечі але, але – в гудінні телеграфних стовпів, в шереху листя, що котилось здовж шляху, в висушених суховієм левадах біля польових станцій невгавно дзвеніла мелодія. Рахманна й

30 старовинна. На взгір'ї майнув почорнілий скелет руїни: я згадав, що цей замок хмуρο приймав під свої склепіння дебелого короля Собеского й Капудан-пашу. Значев'я блиснув потік між вербами, й я знав, що це блискає крива турецька шабля, що мерехт дамаської сталі й тонке дзичання її знайоме цим розстаям, як і знайома цим ярам пісня левенецьких загонів.

35 Я повертався лицем до отчизни, ба, я припадав до репаної землі чолом. Я їхав до останньої станції. Далі поїзд не йшов. Шлях кінчився, упирався в край світу.

Юрій Косач, *Еней та життя інших* (1947)

- (а) Якими є почування та враження героя, коли він повертається до рідних місць?
- (б) Які стилістичні засоби вжито автором для відтворення душевного стану героя?

2.

Гамма

У мене бажання – співать про кохання...
 Коли все темніє, покинуть надії,
 Ти чуєш, щось віє, і кличе, і мліє?..
 На поклик той здайся, в журбі не хитайся –
 5 Радій, усміхайся, на все осміляйся!
 Не бійсь, не цурайся, оддайся, оддайся!
 Хай доля скрутила – одродиться сила!
 Вона лиш спочила, вона не лишила...
 Запрагнеш ти діла, великого діла!
 10 Земля стане мила, і виростуть крила...
 Той дуже багатий, хто вміє кохати –
 Йому бідні хати, мов пишні палати,
 А шмаття та лати – розкішні шати...
 Щодень йому свято – робить та співати!
 15 Йому все здолати – він смілий, завзятий...
 Хто любить-кохає, журбу забуває –
 Він радощі має, він щастя стріває...
 Нехай все минає, як час наступає! –
 Той часу не знає, хто щиро кохає...
 20 Він співи складає, він пісні співає,
 Він всім співчуває, він світ обнімає...
 Все робить кохання – в йому чарування:
 Воно і страждання, воно й раювання...
 То з неба зіслання, то з світом єднання,
 25 В йому хвилювання, в йому сподівання,
 Нові почування, угору здіймання...
 Геть всі сумнівання! Не треба хитання!
 Велике, могутнє, всесильне кохання!..

Ганна Супруненко (1923)

- (а) Яким чином музикальність поезії допомагає зрозуміти бажання поетеси «співать про кохання»?
- (б) Які стилістичні засоби застосовує поетеса для висвітлення дії кохання та його впливу на закоханих?